

GUIDONIS ARCHIEPISCOPI SENONENSIS

EPISTOLA AD GREGORIUM PAPAM.

Purgatur episcopus Laudunensis de impositis sibi criminibus.

(Epistolæ Petri Blesensis edit. GILES, Oxon. 1847, epist. 165.)

Sanctissimo Patri ac domino G. Dei gratia summo pontifici, G. divina permissione Senonensis Ecclesiæ minister humilis ejusque suffraganei quorum sigilla præsentibus litteris sunt appensa, devotissima pedum oscula beatorum.

Cum paternitatis vestræ prudentiam non lateat Ecclesiarum prælatos juxta diversorum exigentiam meritorum subditis suis existere debitores, ita quod alios oporteat dignis remunerationibus honorare, alios autem sine personarum acceptione pœna debita coercere, manifestum est quod omnibus placere non possunt qui necesse habent multos offendere, nec omnium possunt nec debent satisfacere voluntati. Et ideo, in medio hujus nationis pravæ et perversæ, illi etiam qui sunt sicut luminaria posita in firmamento continentia verbum vitæ, hodie tamen, propter invidentium malitiam et detrahentium, sunt quasi signum positum ad sagittam. De quibus recte dixit propheta: *Sagitta vulnerans lingua eorum dolum locuta est (Jer. 9)*. Et iterum: *Extenderunt linguam suam sicut arcum mendacii, et non veritatis (Ibid.)*. Et dignum est quidem ut sagittæ parvulorum fiant plagæ eorum, et infirmantur contra eos linguæ eorum; et mentiatur iniquitas sibi oppilans os suum; et qui firmaverunt sibi sermonem nequam deficiant scrutantes scrutinio. Quorum studium et labor est prælatorum suorum pacem turbare ad ruinam capitis totius corporis, id est Ecclesiæ membra concutere, et ad palliandum malitiam suam prætextu falsi zeli, quem

erga Ecclesias suas se mentiuntur habere, per iniquas et subdolas suggestiones a sede apostolica inquisitionis scrutinium impetrare, non attendentes quod dicit Sapiens: *Non insidieris nec quæras impietatem in domo justi, neque vastes requiem ejus (Prov. xxiv)*. Cum igitur venerabilis Pater Laudunensis episcopus inter prælatos Ecclesiæ Gallicanæ tot et tantorum claruerit prærogativa meritum, confundimur et erubescimus super his quæ per iniquos contra ipsum disseminata sunt; quæ nos, utpote qui a multis retro temporibus ipsius novimus honestatem, indubitanter credimus esse conficta, et propter hoc a sanctitate vestra nullatenus esse credenda, sed tanquam indigna penitus repellenda; maxime cum unanimiter testes simus quod apud nos inter quos conversatus est, hactenus non sonuerit verbum sinistrum de ipso, sed potius serenitatis ejus et probitatis fama quasi odor cedri in utraque provincia circumquaque diffusa. Ut vere de ipso dicere valeamus quod legitur de Susanna: *Erubuerunt servi vehementer, quia nunquam dictus fuerat sermo hujusmodi de Susanna (Dan. xiii)*. Et quod amplius est, non solum erubescunt clerici, sed sacerdotes et laici, claustrales et religiosi, principes et episcopi. Unde tanta est nobis securitas conscientiæ de ejus honestate, quod coram Deo et vobis, Pater sanctissime, parati sumus vestræ purificationis luce hujus depravationis confictæ nebulam, si opus fuerit, dissipare.

ORDO RERUM

QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

JOANNES BELETHUS THEOLOGUS PARISIENSIS.	
Notitia historico-litteraria.	9
RATIONALE DIVINORUM OFFICIORUM.	9
Præfatio ad lectorem.	9
Proœmium ac brevis totius operis partitio.	14
CAP. I. — De rebus specialiter Deo consecratis.	15
CAP. II. — De loco.	15
CAP. III. — De temporibus.	16
CAP. IV. — De solemnitate festivitatum.	17
CAP. V. — De festis.	18
CAP. VI. — De stationibus.	18
CAP. VII. — De processionibus.	20
CAP. VIII. — De jejuniis.	20
CAP. IX. — De jejuniis auctoritate.	21
CAP. X. — De distinctione jejuniis.	22

CAP. XI. — De institutione Quadragesimæ, et reliquis jejunandi formis.	22
CAP. XII. — De personis.	25
CAP. XIII. — De personis ecclesiasticis.	27
CAP. XIV. — Quomodo personæ dignitatis a veteribus ad nos fluxerunt.	28
CAP. XV. — De rebus quæ Deo potissimum debentur.	28
CAP. XVI. — De votis et sacrificiis.	29
CAP. XVII. — De oblationibus et donationibus.	30
CAP. XVIII. — Quod officium et quotuplex.	30
CAP. XIX. — De officio generali.	31
CAP. XX. — De ipso officio.	31
CAP. XXI. — Cur ter nocte surgebant.	35
CAP. XXII. — De representatione trium temporum	35